

Quina mena de màgia pot aturar el temps
i fer realitat els somnis?

La noia que va salvar el NADAL

MATT HAI G

Il·lustracions de *CHRIS MOULD*

Estrella Polar

La noia que va salvar
el NADAL

MATT HAIG
Il·lustracions de **CHRIS MOULD**

Estrella Polar

Títol original: *The Girl Who Saved Christmas*

© del text: Matt Haig, 2016

© de les il·lustracions: Chris Mould, 2016

© de la traducció: Anna Llisterra, 2019

© d'aquesta edició: 2019, Edicions 62, S.A.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.com

Primera edició: novembre del 2019

ISBN: 978-84-9137-931-7

Dipòsit legal: B. 20.323-2019

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

La nena que va salvar el Nadal

Saps com funciona la màgia?
La mena de màgia que fa que els rens volin pel cel? La mena de màgia que ajuda el Pare Noel a fer la volta al món en només una nit? La mena de màgia que pot aturar el temps i convertir els somnis en realitat?

Esperança.

Funciona amb això.

Sense esperança, no hi hauria màgia.

No és el Pare Noel ni el Llamp ni cap altre ren allò que fa que hi hagi màgia la nit de Nadal.

Són tots els infants que desitgen i volen que passi. Si ningú no desitgés que es produís la màgia, no hi hauria màgia. I com que sabem que el Pare Noel ve cada any, ara sabem que la màgia —o almenys alguna mena de màgia— és real.

Però no sempre ha estat així. Temps era temps, no hi havia mitjons ni matins de Nadal en què

estripar amb emoció papers de regal. Era una època força desgraciada, quan molt pocs infants humans tenien motius per creure en cap forma de màgia.

I per això, la primera nit que el Pare Noel va decidir donar als infants humans un motiu per estar contents i creure en la màgia, tenia molta feina per fer.

Les joguines eren al sac, el trineu i els rens estaven a punt, però quan va sortir volant d'Elf-helm es va adonar que no hi havia prou màgia a l'aire. Va travessar l'aurora boreal, però amb prou feines brillava. I la causa dels baixos nivells de màgia era que no hi havia gaire esperança en acció. Al capdavall, com pot un infant esperar que es produeixi la màgia si no l'ha vist mai?

Per tant, aquella primera visita del Pare Noel gairebé va estar a punt de no passar. I si va passar, va ser gràcies a una cosa. Un sol infant humà. Una nena, a Londres, que creia absolutament en la màgia. Que esperava i esperava un miracle tots i cadascun dels dies. Va ser la nena que va creure en el Pare Noel abans que qualsevol altra persona. I va ser ella la que va ajudar el Pare Noel, just quan els rens començaven a patir, perquè la quantitat d'esperança que tenia quan

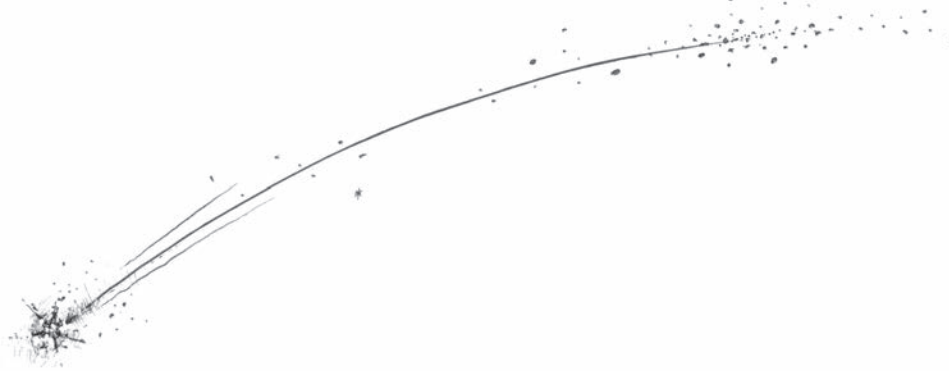
es va estirar al llit aquella nit de Nadal va afegir llum al cel. Va donar al Pare Noel una finalitat. Una direcció. I va seguir el rastre fi de llum fins a casa seva al número 99 de Haberdashery Road, a Londres.

I quan ho va haver fet, quan va haver deixat un mitjó ple de regals als peus del llit ple de xinxes, l'esperança va créixer. La màgia era allà, al món, i es va escampar pels somnis de tots els infants. Però el Pare Noel no es podia enganyar a si mateix. Sense aquell infant, aquella nena de vuit anys que es deia Amelia Wishart, que esperava tan intensament que la màgia fos real, el Nadal no hauria passat. Sí, van fer falta elfs, i els rens, i el taller i tota la pesca, però va ser ella qui el va salvar.

Va ser el primer infant.

La nena que va salvar el Nadal.

I el Pare Noel no ho oblidaria mai...

Al cap d'un any...

Estimat Pare Noel,

Hola, em dic Amelia Wishart.

Tinc nou anys i visc al número 99
de Haberdashery Road, a Londres.

Ta ho saps, perquè vas venir aquí.

- L'any passat. Quan em vas portar
regals. Vas ser molt amable.

Sempre havia cregut que les coses
màgiques eren possibles, fins i tot
en èpoques difícils, per tant va ser
meravellós veure que era veritat.

MOLTES GRÀCIES.

- * Bé, el cas és que visc amb la meva
mare Jane i el meu gat Capità Sutge.

Vaig trobar el Capità Sutge dins d'una
xemeneia. Veuràs, les xemeneies poques
vegades són rectes i van directament
amunt i avall. De vegades tenen trossos
de costat. Te'l vas trobar? És genial.

Però de vegades roba sardines
al peixater i es fica en baralles
amb gats del carrer i crec que
es pensa que és un gos.

Sé que estàs molt enfeinat i per això
només et diré què voldria per Nadal.

Voldria:

1. Un raspall nou per escurar les xemeneies.

2. Una baldufa.

3. Un llibre de Charles Dickens

(el meu autor preferit).

4. Que la mare es posi bona.

El número 4 és molt important.

És més important que el número 2.

Et pots quedar la baldufa.

Realment va ser màgic despertar-me

l'any passat i trobar aquells regals.

La mare havia estat escura-xemeneies

i ara també ho soc jo. Ara ella ja no

es pot enfilar a les xemeneies. Ja no pot

fer res excepte estar estirada al llit

i tossir. El metge diu que això només ho pot

arreglar un miracle. Però per als miracles

cal màgia, oi? I tu ets l'única persona

que conec capaç de fer màgia. Per tant,

això és tot el que vull.

Vull que facis que la mare es posi

bona abans que sigui massa tard.

És el més important que et demano.

Atentament,

Amelia

El terra tremola

El Pare Noel va plegar la carta de l'Amelia i se la va posar a la butxaca. Va travessar el prat dels Rens cobert de neu i va seguir pel costat del llac glaçat, mirant totes les vistes silencioses d'Elfhelm al seu voltant. La casa de la vila de fusta. La botiga d'esclops i el Banc de Xocolata i la cafeteria Panses i Fignes al Camí Principal, que no obririen fins al cap d'una altra hora. L'Escola de Conducció de Trineus i la Universitat del Joc i la Joguina. L'edifici alt (pels estàndards dels elfs) on hi havia la redacció de *La Veu de la Neu* al carrer Vodol. Les parets de pa de gingebre reforçat desprenien una lluïssor ataronjada sota la llum clara del matí.

Llavors, mentre caminava per la neu, girant cap a l'oest en direcció al Taller de Joguines i els turons boscosos dels follets que hi havia més enllà, va veure un elf amb túnica i esclops de color marró que se li acostava. L'elf portava

ELFHJELM

ulleres i era una mica curt de vista, per això no va veure el Pare Noel.

—Hola, Cadadia! —va dir el Pare Noel.

L'elf va fer un bot de l'ensurt.

—Oh, ho-hola, Pare Noel. Ehem, ho sento. No t'he vist venir. Acabo de fer un torn de nit.

En Cadadia era un dels elfs més treballadors del Taller de Joguines. Era un elf menut i nerviós, força estrany, però al Pare Noel li queia molt bé. Com a segon cap de Fabricació de Joguines que Giren o Boten, tenia molta feina per fer al taller, i mai no es queixava quan li tocava treballar tota la nit.

—Va tot bé, al taller? —va preguntar el Pare Noel.

—Sí, i tant. Totes les joguines que han de girar giren i totes les joguines que han de botar boten. Hi ha hagut un petit problema amb algunes pilotes de tenis però ja l'hem solucionat. Ara boten més que mai. Als infants humans els encantaran.

—Fabulós —va dir el Pare Noel—. Bé, doncs ves a casa i dorm una mica. I digues bon Nadal a la Noosh i al petit Mim de part meva.

—I tant, Pare Noel. Estaran molt contents. Sobretot en Mim. La seva darrera cosa preferi-

da és el trencaclosques amb la teva cara. En Remena, el dissenyador de puzles, l'hi va fer especialment.

El Pare Noel es va posar vermell.

—Ho ho... Bon Nadal, Cadadia!

—Bon Nadal, Pare Noel!

I just quan s'acomiadaven tots dos van notar alguna cosa. Un lleu bellugueig a les cames, com si el terra tremolés una mica. En Cadadia va pensar que només era perquè estava molt cansat. El Pare Noel va pensar que era perquè estava molt emocionat amb el gran dia i la gran nit que l'esperava. Per tant, cap dels dos no va dir res.

